

La Comédiathèque

Morgda Yılbaşı Gecesi

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Morgda Yılbaşı Gecesi

Jean-Pierre Martinez

Yılbaşı gecesi, bir adam Adli Tıp Enstitüsü'nde nöbetçidir. Gece yarısına bir saat kala, üzerini sadece bir çarşafıla örtmüş bir kadın aniden karşısına çıkar. Kadın, kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmemektedir. Sıkıcı ve kasvetli geçmesi beklenen bu yılbaşı gecesi, hiç beklenmedik sürprizlerle dolu bir maceraya dönüşür. Hem romantizm hem de absürtlük içeren, güçlü bir kara mizah dokunuşuna sahip bir komedi.

Karakterler :

Adam

Kadın

Sadece bir masa ve iki sandalyeden oluşan sade bir oda. Masanın üstünde eski bir bilgisayar ve yaşlı bir telefon duruyor. Masanın üstünde bir tabela: "Adli Tıp Enstitüsü - Danışma." Masanın yanında sade bir şekilde süslenmiş bir Noel ağacı var. Masanın arkasında bir adam oturuyor. Uyuyor. Telefon çalar, adam irkilerek uyanır.

Adam – Adli Tıp Enstitüsü, buyurun? Ah, anne, sen misin... Hayır, hayır, ben... Çalışıyordum. Merak etme, bir hindiyi parçalamakla meşgul değilim... Ve yılbaşında işimi eve taşımayı da düşünmüyorum... Dinle, şimdilik oldukça sakın. Komşularım pek rahatsız edici değil, öyle söyleyeyim. Evet, biliyorum, ben de yılbaşı gecesini sizinle geçirmek isterdim, ama işte ne yapabilirim... Yine nöbetteyim... Tıpkı Noel’de olduğu gibi. Bekar bir hemşire olmak her zaman avantajlı değil, anlaşılan. Sanırım, “Bu adamın bayramlarda yapacak daha iyi bir işi yok” diye düşünüyorlar... Evet anne, bunu daha önce de söyledin. İstersen bana tanıştıracak bir sürü terbiyeli genç kadın bulabileceğini biliyorum... Evet, morglar dul kadınlarla tanışmak için mükemmel bir yer olabilir, ama kocalarının cenazesinden hemen sonra bir kadına bir şeyler içmeyi teklif etmek pek doğru olmaz, değil mi... Üstelik, sırf yılbaşı nöbetinden kurtulmak için evlenecek değilim ya! *(Bir gök gürültüsü duyulur. Sahne kısa süre karanlığa bürünür, ardından bir şimşek çakar ve ışıklar geri gelir.)* Evet, gökyüzü fena halde gergin. Şimdiden neredeyse dolduk... Bu gece misafir kabul edemeyeceğiz gibi hissediyorum. Bayram dönemi burada her zaman yoğun geçer. Hele böyle kötü havalarda... İnsanlar kafayı buluyor. Bir istiridye ya da hindi kemiğiyle boğuluyorlar. Ya da istiridyeyi açmaya çalışırken, onu en iyi arkadaşlarının kollarında yakalayıp istiridye bıçağıyla hindiyi bıçaklıyorlar. Veya balkondan düşüp bir ışık dizisini tamir etmeye çalışırken can veriyorlar. Ya da partiden dönerken bir ağaca çarpıyorlar... Yıl sonu genelde katliam sezonu gibi bir şey. Evet anne, yılbaşı için hazırladığın yemek sepetini getirdim. Soğuk et, değil mi... Bu sefer biraz değişiklik olur... Tabii ki, ben de sizi düşüneneğim. Evet, bir balık kılıcıyla boğulmamak için dikkat edeceğim. Neyse, seni bırakmam lazım, anne... Ben de sizi öpüyorum. Tamam, haberleşiriz...

Telefonu yerine koyar. Bir çekmece açar, bir çizgi kokain hazırlar ve burnuna çeker.

Adam – Oh... Bu ölüleri bile diriltir...

Tekrar gök gürültüsü duyulur. Işıklar bir kez daha söner, ancak bu kez geri gelmez. Şimşekler çakar.

Adam – Kahretsin... Eğer elektrik hemen gelmezse, soğuk zincir kırılacak ve et bozulacak. Sigortalar mı attı acaba? Ama elektrik panosu nerede? Önce şu el fenerini bulsam iyi olacak...

Karanlık içinde, el yordamıyla dışarı çıkar. Endişe verici bir müzik çalar. Hâlâ karanlıkta, bir kadın sahneye girer, kefen gibi bir çarşafa sarılmıştır. Şaşkın görünmektedir. Sahnenin etrafında dolaşır, sonra nöbetçi hemşirenin daha önce oturduğu sandalyeye, masanın arkasına oturur. Hemşire, elinde yanan bir el feneriyle geri döner, ama kadını fark etmez.

Adam – Bu bir kâbus olmalı... Nerede bu lanet sayaç...? Bu gerçek olamaz... Sanırım ben de kafayı yemeye başlıyorum... (*Sahnenin etrafında dolaşır, ama kadını hâlâ görmez, sonra kulise geçer.*) Ah, işte burada! Şimdi... Evet, aynen öyle... Şalter atmış... Neyse ki daha kötü olabilirdi... Sadece şuna basmam yeter... (*Işıklar geri gelir.*) Ve ışık olsun...!

Geri gelir, memnun bir ifadeyle, ancak bu ifade kadını fark ettiğinde donar. Şaşkınlıkla irkilir.

Adam – Ama siz burada ne yapıyorsunuz?! İyi misiniz?! Az daha kalpten gidiyordum!

Kadın – Gerçekten çok üzgünüm...

Adam – Yılbaşı gecesi bir morgda ölmek... İtiraf edin, bu gerçekten aptalca bir ölüm olurdu.

Kadın – Bir morg...?

Adam – Bu ne biçim kıyafet? Az önce yataktan mı çıktınız?

Kadın, ancak o anda yalnızca bir çarşafla kaplı olduğunu fark eder.

Kadın – Evet... Haklısınız...

Adam – Hayalet kılığına mı girdiniz? Yoksa bir kostüm partisine mi gidiyorsunuz?

Kadın – Hayır, sanmıyorum...

Adam – Peki, önce kendinizi tanıtır mısınız? Siz kimsiniz?

Kadın – Ben... Bilmiyorum...

Adam – Bilmiyor musunuz?

Kadın – Hayır. Hiçbir fikrim yok.

Adam – Neyse, burada olmamanız gerektiği kesin. Ve sizi buradan çıkmanızı rica ediyorum.

Kadın – Çıkmak mı? Nereye gideyim ki?

Adam – Nereye mi? Bilmiyorum, kendi geldiğiniz yere dönün, başlangıç için iyi bir fikir olur.

Kadın – İsterdim ama... Nereden geldiğimi bilmiyorum.

Adam – Kim olduğunuzu bilmiyorsunuz, nereden geldiğinizi bilmiyorsunuz... Ama en azından nerede olduğunuzu biliyorsunuzdur, değil mi?

Kadın – Hayır. Neredeyiz?

Adam – Adli Tıp Enstitüsü'nün danışmasındasınız, hanımefendi. (*Tabelayı işaret ederek*) Bakın, burada yazıyor. Eğer acil servisi arıyorsanız, yanlış kattasınız.

Kadın – Acil servis mi? Hayır, acil servisi aramıyorum.

Adam – Pek normal görünmüyorsunuz... Çok mu içtiniz? Saat daha on bir bile olmadı. Genelde yılbaşı sabahı, altı civarı böyle insanlarla karşılaşırız.

Kadın – Ah, demek yılbaşı gecesi...

Adam – Neyse, her halükârda burada kalmamalısınız.

Kadın – Susadım.

Adam – Evet... Ölü gibi solgunsunuz. İyi misiniz?

Kadın – İyiyim... ama susadım.

Adam – Size bir bardak su getireyim, ama ondan sonra burayı terk ediyorsunuz, anlaştık mı...? Ve bu arada, burası biraz Mavi Sakal'ın şatosu gibidir. Bazı kapılar... ve bazı çekmeceler, açmanız iyi olur.

Kadın – Bir aynanız var mı?

Adam – Ayna mı?

Kadın – Evet.

Adam – Burada bir yerde olması lazım. (*Birkaç çekmece açar.*) Eskiden morglarda, insanların gerçekten nefes alıp almadığını kontrol etmek için ayna kullanılırdı. Hâlâ arada bir kullanıyoruz...

En alttaki çekmecedен bir ayna çıkarır ve kadına uzatır.

Kadın – Teşekkür ederim.

Adam – Ama biliyor musunuz, önce biraz toparlanıp giyinseniz daha iyi olur...

Dışarı çıkar. Kadın aynada kendisine bakar ve kendisini tanıyamaz gibi görünür. Sersemlemiş bir şekilde tekrar sahnenin etrafında dolaşır. Telefon çalar. Kadın telefonu açar.

Kadın – Evet...? Günaydın hanımefendi... Evet, burası... (*Masanın üzerindeki tabelaya bakar*) Adli Tıp Enstitüsü. Hayır, nöbetçi hemşire ben değilim... Yani, sanmıyorum... Oğlunuz mu? Bilmiyorum. Sanırım az önce çıktı. Peki... Ona söylerim... Evet, size de mutlu yıllar. Hoşça kalın...

Telefonu kapatır. Adam bir bardak suyla geri gelir ve kadına uzatır.

Adam – Alın, buyurun...

Kadın – Teşekkür ederim.

Kadın, bardağı tek dikişte içer. Adam, onu endişeli bir ifadeyle, temkinli bir şekilde izler.

Adam – Daha iyi misiniz?

Kadın – İyiyim... (*Ona bakar.*) Peki ya siz?

Adam – Ben mi?

Kadın – Siz de biraz sarsılmış gibisiniz.

Adam – Yok, yok... Ben iyiyim...

Kadın – Ah, evet, telefon çaldı...

Adam – Ee?

Kadın – Annenizi geri aramanız gerekiyor.

Adam – Telefona siz mi cevap verdiniz?

Kadın – Evet... Yapmamam mı gerekiyordu? Özür dilerim... Telefon çaldı... Ben de açtım... Refleks...

Adam – Burası bir morg. Telefona cevap vermeniz gerekmiyor.

Kadın – Arayan annenizdi...

Adam – Evet, onu anladım.

Kadın – Sinirli gibisiniz. Sorun nedir?

Adam – Karanlıkta, bir fırtınanın ortasında, çarşafa sarılı şekilde çıkageliyorsunuz... Ve burası bir morg... Ve bana ne olduğunu soruyorsunuz?

Kadın – Gerçekten çok mahcubum...

Adam – Mahcubiyet... Evet, bunu söyleyebiliriz.

Kadın – En iyisi ben gideyim...

Kalkmak için hareket eder. Adam onu durdurur.

Adam – Bir dakika... Kusura bakmayın... Haklısınız... Böyle tepki vermemeliydim.

Kadın – Bana ne olduğunu anlamıyorum... (*Onun şaşkın bakışlarını fark ederek.*) Söylemek istediğiniz bir şey mi var?

Adam – Şey... Söylemesi biraz zor, aslında...

Kadın – Sizi dinliyorum...

Adam – Size bu suyu getirmek için, soğuk odayı geçmem gerekti... Yani, cesetleri tuttuğumuz odayı...

Kadın – Ee?

Adam – Çekmecelerden biri açtı... Numara 99... Ve boştu.

Kadın – Boş...

Adam – Boş. (*Bir süre durur.*) Çıkmış olabileceğiniz çekmece bu olmasın?

Sessizlik.

Kadın – Demek... Ölmüş müyüm?

Adam – Bilmiyorum... Sadece bir varsayım... Bir ceset kayıp... Ve hemen ardından siz çıkageliyorsunuz... Çarşafa sarılmış bir şekilde. Hiçbir şey hatırlamıyorsunuz... Kendinizi benim yerime koyun...

Kadın – Şu anda sizin yerinizde olmayı, kendi yerimde olmaya tercih ederdim, inanıyorum.

Adam – Evet, haklısınız.

Kadın – Yani, ben ölmüşüm... ve hayata geri mi dönmüşüm?

Adam – Anlamaya çalışıyorum.

Kadın – Sizce bu mümkün mü?

Adam – Teorik olarak, hayır.

Kadın – Ama daha önce olmuş mu?

Adam – Bildiğim kadarıyla, İncil dışında hayır. Ama sonuçta ne bilebilirim? Bu dünyada o kadar çok şey görüyoruz ki... Ama bu morgda, daha önce hiç böyle bir şey olmadı...

Kadın – Emin misiniz?

Adam – Bana güvenin, buraya gelenleri genelde ayakları önde getirirler ve hiçbiri iki ayağı üstünde çıkmaz.

Kadın – Peki o zaman?

Adam – Hayır, bu olamaz...

Kadın – Ama...?

Adam – Ama yine de, numara 99'daki müşterim hâlâ kayıp.

Kadın – Hepsini tanıyor musunuz?

Adam – Kimi?

Kadın – Müşterilerinizi...

Adam – Şahsen değil, hayır. Ama yapacak başka bir şeyim olmadığında, bazen dosyalarını karıştırırım. Bazen ünlüleri de ağırılıyor, bilirsiniz...

Kadın – Evet... Er ya da geç, herkes morga düşer.

Adam – Daha nadir olan bir şey varsa, o da morgdan mezarlık dışında bir yere gitmek.

Bir süre sessizlik.

Kadın – Ya başka ölümler de uyanırsa?

Adam – Gerçekten yılbaşı gecemi mahvetmeye kararlısınız... Bu en azından bir şaka değil, değil mi?

Kadın – Şaka mı?

Adam – Hastane sektöründe, kara mizah şakalarına alıştık, biliyor musunuz? Biz buna “doktor şakaları” deriz. Kabul ediyorum, bu gerçekten komik olurdu... Eğer bir şaka olsaydı.

Kadın – Bu bir şaka değil, size söz veriyorum. (*Kısa bir duraklama*) Hayaletlere inanır mısınız?

Adam – Eğer inanıyor olsaydım, gerçekten bu mesleği seçer miydim sizce? Hem zaten, seçmek derken... Bunun bir çağrı olduğunu da düşünmeyin sakın.

Kadın – O zaman belki de... bir ölümsüzüm. Bir zombi...

Adam – Ölümsüz mü, yoksa zombi mi... Hangisini tercih ettiğimi bilmiyorum açıkçası.

Kadın – Korkmayın... Size zarar vermeye niyetim yok. Aksine, yardıma ihtiyacım var...

Adam – Bu çarşaf dışında, bir hayalete pek benzemiyorsunuz. (*Ona doğru yaklaşır.*) İzin verir misiniz?

Eline uzanır. Kadın hafifçe geri çekilir.

Kadın – Ne yapıyorsunuz?

Adam, onun nabzını kontrol eder.

Adam – Eliniz soğuk. Eğer buzdolabından yeni çıktıysanız, şaşırtıcı değil. Ama nabzınız normal. Hayır, kesinlikle bir hayalet değilsiniz.

Kadın – Peki ya neyim?

Adam – Bilmiyorum.

Kadın – Eğer gerçek bir diriliş olsaydı... Bu bir mucize olurdu.

Adam – Her mucizenin arkasında genellikle bir teşhis hatası vardır, biliyor musunuz? Lourdes’de genellikle hayali hastalıkları tedavi ederler.

Kadın – Sizi tam anlayamadım...

Adam – Ölü ilan edilmiş olabilirsiniz, aslında ölü olmadığınız halde.

Kadın – Bu olur mu?

Adam – Olmamalı ama evet, sanırım daha önce olmuştur.

Kadın – Ama hiçbir şey hatırlayamıyor olmamı açıklamaz... Ya sadece delirmişsem?

Adam – Ya da ben halüsinasyon görüyordumdur.

Kadın – Siz mi?

Adam – Belki de tüm bunları hayal ediyordumdur ve hiçbir şey gerçek değildir. (*Kısa bir duraklama*) Beni çimdikleyin!

Kadın – Pardon?

Adam – Beni çimdikleyin! Eğer uyuyorsam, uyanırım ve bu kâbus sona erer.

Kadın – Peki...

Kadın, onu çimdikler.

Adam – Aah...

Kadın – Ee, ne oldu?

Adam – Görünüşe göre bu bir kâbus değil.

Kadın – Ya da çimdiklendiğinizi rüyada görüyorsunuz.

Adam – Evet, bu da bir olasılık, ne yazık ki. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?

Kadın – Hayır...

Adam – Ama konuşma yetinizi kaybetmemişsiniz... Bir şeyler hatırlıyor olmalısınız... Biraz çabalayın. Konsantre olun. Aklınıza gelen ilk görüntü ne?

Kadın, yoğunlaşmış gibi görünür.

Kadın – Bir pasta.

Adam – Bir pasta mı?

Kadın – Bir doğum günü pastası.

Adam – Bir doğum günü... Sizin doğum gününüz mü?

Kadın – Evet, sanırım öyle.

Adam – Pastanın üzerindeki isim ne?

Kadın, tekrar yoğunlaşır.

Kadın – Cristina! İyi ki doğdun Cristina!

Adam – Ve pastadaki doğum günü sizin mi, emin misiniz?

Kadın – Sanırım öyle. Mumları üflemeğe hazırlanıyorum.

Adam – Kaç mum var?

Kadın, gözlerini kapatır ve daha iyi konsantre olmaya çalışır

Kadın – Üç!

Adam – Hah, evet... Bu pek yardımcı olmayacak...

Bir süre sessizlik.

Kadın – Belki de öldüğümüzde otomatik bir sıfırlama oluyor. Her şeyi unutuyoruz, böylece başka biri olarak yeniden doğabiliyoruz. Mesela bir bebek.

Adam – Ve diyorsunuz ki, burada bir şey ters gitmiş olabilir? Bir hata, yani.

Kadın – Ve yeniden doğmak yerine, aynı bedenimde yeniden canlanmışım...

Adam – Ama yine de üç yaşınıza kadar olan hayatınızı hatırlıyorsunuz.

Sessizlik.

Kadın – Bu kadının kimliğini biliyor musunuz?

Adam – Numara 99 mu...? Evet, dosyada var. Ama bu gizli bir bilgi.

Kadın – Aynı zamanda, eğer o kadın ben isem...

Adam – Haklısınız. Eğer gerçekten sizseniz, bu bir tıbbi gizlilik sayılmaz. (*Bilgisayarın başına oturur ve klavyeye birkaç tuş vurur.*) Bakalım... 96, 97, 98... İşte burada, 99.

Kadın – Peki?

Adam – Adı Cristina... Cristina Wagner...

Kadın – Pastadaki gibi!

Adam – Evet, pastadaki gibi.

Kadın – Başka ne var? Belki hafızamı geri kazanmama yardımcı olur...

Bilgisayar ekranına tekrar bakar.

Adam – 1989 doğumlu... 31 Aralık.

Kadın – O zaman... Bugün doğum günüm oluyor!

Adam – İyi ki doğdun, Cristina. Üzgünüm, pasta hazırlamadım...

Kadın – Başka?

Adam – Meslek... Psikoterapist...

Kadın – Psikoterapist mi?

Adam – Bunu da hatırlamıyor musunuz?

Kadın – Hayır. Peki... evli miyim?

Adam – Evet... Bir Richard adında biriyle.

Kadın – Richard Wagner...

Adam – Bu isim size bir şey çağırıyor mu?

Kadın – Hafiften...

Adam – Ölüm tarihi... Dünmüş.

Kadın – Peki neden öldüm?

Adam – Ölüm sebebi... ilaç zehirlenmesi. Otopsi talep edilmiş.

Kadın – Fotoğraf var mı?

Adam – Evet... Ama sizi uyarıyorum, pek hoş bir görüntü değil.

Kadın – Fotoğraf o kadar mı kötü?

Adam – Ölüm sonrası bir fotoğraf.

Kadın – Yine de görmek isterim...

Bilgisayar ekranına göz atar.

Adam – Size söylemiştim. Bu, sizi pek iyi göstermiyor.

Kadın – Evet, pek iyi görünmüyorum.

Adam – Bana güvenin, deneyimlerime göre ölümler genelde pek iyi görünmez...

Kadın – Belki ailemi... Kocamı haberdar etmek gerekir.

Adam – Aynı zamanda... Birkaç dakikayı geçirebiliriz, değil mi? Çünkü onların üzerinde büyük bir şok yaratacak, bu kesin.

Kadın – Öyle.

Adam – Yakınlarınıza haber vermek sorumluluğunu alabilir miyim, emin değilim. Önce tüm bunları doğrulamak gerek. Yanılmadığımızdan emin olmalıyız. Onlara boş yere umut vermemeliyiz. Yani, kısacası, dirilişinizi resmi olarak onaylatmamız gerekiyor.

Kadın – Onaylatmak mı? Mucizeler için yapılan gibi mi?

Adam – Adli tıp doktorunun sizi tekrar muayene etmesi gerek. Yanıldığını kabul etmeli. Aslında ölü olmadığınızı söylemeli. Ama doktorların nasıl olduğunu bilirsiniz. Yanıldıklarını kabul etmekten nefret ederler.

Kadın – Adli tıp doktorunu çağırmalıyız! Hemen!

Adam – Maalesef, kişisel numarası bende yok. Bu gece nöbette olan benim. Yılbaşı gecesi. Muhtemelen bir yerde kutlama yapıyordur.

Kadın – Yani, acil bir durum için hiçbir şey planlanmamış mı?

Adam – Biliyor musunuz, morgda acil bir durum olması oldukça nadirdir...

Kadın – Bilmiyorum... En azından polisi aramak gerekmez mi?

Adam – Bunu kötü bir şaka sanacaklardır... Yılbaşı gecesi... Herkes sarhoş. Ben bile yasaklı maddeler aldım, bir yılbaşı gecesini yüzlerce cesetle geçireceğimi unutmak için. Şu anda teste tabi tutulmamayı tercih ederim...

Kadın – Peki şimdi ne yapacağız?

Adam – Şu noktada, sabaha kadar bekleyebiliriz. Nöbetim sabah altıda bitiyor... Yerime geleni bilgilendiririm, onunla ne yapabileceğimize bakarız.

Kadın – Size bu kadar sıkıntı çıkardığım için üzgünüm.

Adam – Asıl önemli olan hayatta olmanız. Ama gerçekten bir hayalet iseniz, bu sizin için de kolay olmayacak, bunu bilin...

Kadın – Bu çekmecedен çıkarken, en zor kısmını atlattığımı sanıyordum...

Adam – İnanın bana, bu sadece başlangıç. Ölü ilan edildikten sonra, insanların bu fikre alıştığını düşünürsek...

Kadın – Sanırım haklısınız, maalesef.

Adam – Diğer taraftan, bir de bürokrasi var. İdare birini ölü olarak kaydettiğinde, fikrini değiştirmesini sağlamak her zaman kolay değildir.

Kadın – Acaba çekmeceye geri dönmem daha mı kolay olurdu diye düşünüyorum...

Adam – Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Kadın – İyi.

Adam – Yoksa, gerçekten isterseniz, bir asistan çağırıp sizi muayene ettirebilirim.

Kadın – Siz hemşiresiniz, değil mi? Zaten beni muayene ettiniz...

Adam – Ama aynı zamanda ölümsüzler konusunda uzman değilim.

Kadın, etrafına bakar.

Kadın – Demek burada çalışıyorsunuz...

Adam – Evet.

Kadın – Ve... herkes Adli Tıp Enstitüsü'nden mi geçiyor?

Adam – Hayır, genelde insanlar basit bir cenaze odasında son bulurlar. Eğer buradaysanız, bu bir şüpheli ölüm olduğu içindir.

Kadın – Şüpheli?

Adam – Diyelim ki... koşulları net olmayan bir ölüm. Bir intihar... ya da cinayet.

Kadın – Beni birinin zehirlemiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?

Adam – Onu... Soruşturma gösterecek... Otopside sonra.

Kadın – Otopsi mi?

Adam – Ama sanırım sizin durumunuzda, bu bir otopsi olmayacaktır, elbette.

Kadın – Kim beni öldürmek istemiş olabilir ki?

Adam – Onu...

Kadın – Kocam mı?

Adam – İşte bu yüzden onu haberdar etmeden önce iki kez düşünmek gerek. Eğer sizi morgdan almaya gelen kişi o olursa...

Kadın – Kocam neden beni öldürmek istesin ki?

Adam – Birinin eşini öldürmesi için nedenler asla eksik olmaz, biliyor musunuz...

Kadın – Umarım bu sizin kendi deneyiminiz değildir... Evli misiniz?

Adam – Hayır.

Kadın – Bu evlilik anlayışınızla, neden olmadığınızı anlamak zor değil.

Adam – Ayrıca, bir cinayet olduğunu varsaysak bile, kocanızın suçlu olduğu kesin değil.

Kadın – O zaman intihar mı? Ama neden?

Adam – Kim bilir...

Kadın – Şimdi “Birinin intihar etmesi için nedenler asla eksik olmaz” diyeceğinizi hissediyorum... Siz pek iyimser biri değilsiniz, değil mi?

Adam – Yaptığım işle birlikte... Genelde her şeyi karanlık görmeye eğilimliyimdir.

Kadın – Ama morgda bile bazen güzel sürprizler olur. İşte kanıt...

Adam – Siz ise, tam tersine, oldukça iyimser birine benziyorsunuz. Bu yüzden intiharı elebiliriz sanırım.

Kadın – O zaman bu bir cinayet...

Adam – Yine de bazı şeyleri hatırlıyorsunuzdur, değil mi?

Kadın – Sadece çok belirsiz izlenimler. Ara sıra flaş gibi gelen görüntüler... Zihnimin kendi bedenimin üzerinde süzüldüğü hissi...

Adam – Vay be... Ben daha çok önceki hayatınıza dair anılarınızı kastetmiştim. Ama bu doğrudan öteki dünyayla ilgili bir deneyim gibi... Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu tam olarak bir ot içtiğimde hissettiklerime benziyor.

Kadın – Her halükârda, cennetin kapısında beni beyaz sakallı bir ihtiyarın beklediğini hatırlamıyorum.

Adam – Peki ya son anlarınız? Ölmeden hemen önce?

Kadın – Hayır... Hiçbir şey...

Adam – Çünkü eğer bu bir cinayetse, polis için faydalı olabilir.

Kadın – Evet, cinayet kurbanının ifadesini almak oldukça nadir bir durum olsa gerek...

Adam – Yazık... Bu, çözülmemiş birçok dosyanın kapanmasını sağlayabilirdi.

Kadın – Ne yazık ki ölümümün koşullarını hatırlamıyorum... Aslında, hayatıma dair de pek bir şey hatırlamıyorum... Garip bir şekilde, en iyi hatırladığım şey doğumum olabilir. Kendimi yeni doğan ünitesindeki bir kuvözde görüyorum.

Adam – O küçük bileklik üzerindeki ismi de hatırlamıyorsanız, bu pek bir işe yaramayacak.

Kadın – Hayır, maalesef... Hem sadece üç günlük bir bebektim, daha okumayı öğrenmemiştim.

Sessizlik.

Adam – Her ne olursa olsun, bir kitap yazabilirsiniz.

Kadın – Bir kitap mı?

Adam – Öteki dünyaya yaptığınız yolculuğu anlatmak için!

Kadın – Size söyledim, bunlar sadece belirsiz izlenimler.

Adam – Biraz da hikâye katar, süslerdiniz... İnsanlar daha azıyla kitap yazıyor, biliyor musunuz? Bazıları mucizevi bir diyetle nasıl kilo verdiğini anlatmak için 400 sayfa yazıyor. Dolayısıyla bir ölümden dönüş deneyimi... Eminim çok satanlar arasına girerdi.

Kadın – Gerçekten mi?

Adam – Ya da bir tiyatro oyunu...

Bir süre sessizlik.

Kadın – Artık dayanamıyorum... Buradan çıkacağım.

Çıkmak için hareket eder. Adam onu durdurur.

Adam – Bekleyin...

Kadın – Bir gün boyunca bir çekmecenin içinde kaldım. Burada boğuluyorum. Biraz hava almak istememe engel mi olacaksınız?

Adam – Hayır, ama bunu önermem.

Kadın – Ya tüm bunlar sadece geçiciyse? Belki ben bir tür zombi Sindirella'yım. Gece yarısına kadar izinliyim ve saat on iki çarptığında tamamen yok olacağım. Bu sefer kesin olarak. O zamana kadar, izninizle, morgda kalmaktansa bir baloya gitmeyi tercih ederim. Sonuçta yılbaşı gecesi, tüm dünya kutlama yapıyor. Davetsiz de olsa girebileceğim bir parti mutlaka bulurum.

Adam – Kefenle mi?

Kadın – Kostüm partileri de var sonuçta...

Adam – Diriliş vakaları çok nadir, bu doğru. Ama sizinki geçici olmak zorunda değil.

Kadın – İsa'nınki bile sadece kırk gün sürdü. Benim gibi sıradan bir ölümlü için... İzninizle, geçmek istiyorum!

Çıkmaya yeltenir. Adam onu bir kez daha durdurur.

Adam – Mantıklı olun... Ölü ilan edildiniz. Artık yasal bir varlığınız yok. Hiçbir hakkınız yok. Hukuk ve toplum açısından artık var değilsiniz. Henüz vaftiz edilmemiş bir yenidoğan gibisiniz.

Kadın – Vaftiz mi?

Adam – Yani, kaydedilmemiş demek istiyorum. Bir doğum kliniğinde olsaydık ve ben bir ebe olsaydım, sizi ebeveynlerinizin sizi nüfusa kaydettirmeden önce sokağa salmama izin verir miydim?

Kadın – Bir bebek...? Size tam olarak ayak uyduramıyorum...

Adam – Eğer buradan çıkarsanız, hiçbir korumadan faydalanamazsınız...

Kadın – Ne riski var ki? İkinci kez mi öleceğim?

Adam – Ayrıca hiçbir şey hatırlamıyorsunuz... Paranız da yok. Kolay bir hedef olursunuz, size söyleyeyim. Biri sizi öldürürse, kimse sorgulanmaz. Zaten ölü sayılıyorsunuz. Ölüm belgeniz burada...

Kadın – Öte yandan, madem artık var olmuyorum, istediğim her şeyi yapabilirim. Bir banka soyabilir ya da... birini öldürebilirim. Mesela sizi.

Adam – Bu noktaya varmasak daha iyi olur. Gerçekten bunu istiyorsanız, gitmenize engel olmayacağım.

Kadın – Şaka yapıyorum, merak etmeyin.

Adam – Demek ki, insan ölü olsa bile mizah anlayışını kaybetmeyebiliyor.

Kadın – Kimseyi öldürmedim, sanırım... Şimdi ölmüşken, bunu yapmaya başlayacak değilim.

Adam – Lütfen burada kalın...

Kadın – Peki... Size daha fazla sorun çıkarmak istemem.

Adam – Teşekkürler. Gerçekten beni rahatlattınız...

Bir süre sessizlik.

Kadın – Ama bir pansiyonerinizin ayrılma ihtimali sizi başka bir açıdan rahatsız ediyor gibi görünüyor... Yoksa bana şimdiden bağlandınız mı?

Adam – Eğer sabah bir ceset eksik olursa, bunun hesabını bana sorarlar. Ve bir cesedin iki ayağı üzerinde şehre yılbaşı kutlamasına gittiğini açıklamakta zorlanırım. Ceset kaçırmakla suçlanırım. Belki daha kötüsüyle...

Kadın – Kim bir cesedi çalmak ister ki?

Adam – Daha önce olmuş bir şey. Charlie Chaplin'in ölümünden birkaç ay sonra kaçırdığını biliyor muydunuz?

Kadın – Neden?

Adam – Karısından fidye istemek için, basitçe.

Kadın – Ben bir ünlü değilim. Kimse beni hayatta geri almak için para ödemezdi. Cesedimi geri almak için ise...

Kadın, sandalyeye oturur.

Adam – Hadi, ölümünüzün tadını biraz daha çıkarın. Bu, herkesin deneyimleyebileceği bir şey değil.

Bir süre sessizlik.

Kadın – Peki ya dirilişim herkes için iyi bir haber olmazsa?

Adam – Sizi seven birçok insan vardır, değil mi? Eşiniz dışında...

Kadın – Bilmiyorum... Hiçbir şey hatırlamıyorum... Belki de bir baş belasıydım. Ya da bir canavar. Eğer biri beni öldürmek istediye, belki hak etmişimdir.

Adam – Evet... Kim bilir...

Kadın – Ya da arkamda güzel bir miras bıraktım. Ya da birine mutluluk getiren bir ipotekli ev...

Adam – Ya da belki yakınlarınız çoktan yasınızı tutup yeni planlar yaptılar.

Kadın – Moralimi yükselttiğiniz için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldu...

Adam – Her ne olursa olsun, bir karar vermek zorundayız. Otopsi yarın sabah yapılacak...

Kadın – Evet, sonsuza kadar ölü kalamam.

Adam – Bunu burada bir gün duyacağımı hiç düşünmezdim.

Kadın – Haklısınız, sonuçta yılbaşı. Herkes kutlama yapıyor. Dirilişim bir sonraki yıla kadar bekleyebilir.

Sessizlik.

Adam – Peki ya bu sadece bir yanlış anlamaysa ve aslında hiç ölmediyseniz?

Kadın – Bu, numara 99 çekmecesinin neden boş olduğunu açıklamaz mı?

Adam – Belki de bir hata. Biri cenaze hazırlıkları için cesedi götürmüş ve belgeleri doldurmayı unutmuştur. Çünkü burada sadece misafir müşterilerimiz var. Sadece iki ya da üç gece kalırlar, sonra nihai ikametgahlarına taşınırlar.

Kadın – Ama Cristina adında olduğumu unutuyorsunuz, tıpkı o ölen kadın gibi.

Adam – Belki de bu bir tesadüftür.

Kadın – Kabul edin, bu oldukça büyük bir tesadüf olurdu.

Adam – Ayrıca, adınızın gerçekten Cristina olduğunu kanıtlayan bir şey yok. Sadece bir doğum günü pastasına dair belirsiz bir anı... Bu biraz zayıf bir kanıt...

Kadın – Ya fotoğraf?

Adam – Bir ceset fotoğrafı... Gerçekten benzerliği değerlendirmek biraz zor. Buraya gelip eşinin cesedini teşhis edemeyen insanların sayısını bilerseniz...

Kadın – Diyelim ki. Cristina Wagner, Richard Wagner’in eşi değilim. Ama o zaman kimim? Ve nereden geldim?

Adam – Belki de bir akıl hastanesinden kaçtınız.

Kadın – Beni deli mi sanıyorsunuz?

Adam – En azından hafızanızı kaybettiğiniz kesin.

Kadın – Evet, belki de...

Sessizlik.

Adam – Ya da belki de deli olan benim.

Kadın – Siz mi?

Adam – Ve deliliğim içinde, tüm bu hikayeyi ben uydurdum. Biliyor musunuz, bir morgda çalışmak zamanla insanın sınırlarını bozuyor.

Kadın – Evet, ama ben buradayım.

Adam – Bu durumda, ikimiz de deliyiz.

Kadın – Kim bilir...

Adam – Bir akıl hastanesinden kaçtık ve morgda sona erdik.

Kadın – Peki buraya nasıl geldik?

Adam – Aslında, asansöre binmek yeterli. Burası bir hastane. Psikiyatri servisi en üst katta, Adli Tıp Enstitüsü ise bodrumda.

Kadın – Burada gerçekten bir morgda olduğumuzdan bile emin miyiz?

Adam – Orada bir tabela var, sonuçta.

Kadın – Ya tüm bunlar hasta hayal gücümüzün bir ürünü ise...

Adam – Bu iş benim için biraz karmaşıklaşmaya başladı.

Kadın – Demiştiniz ki ölen bu Cristina psikoterapistmiş, değil mi?

Adam – Dosyasında öyle yazıyordu, sanırım.

Kadın – O zaman belki de ben sizin psikoterapistinizimdir.

Adam – Deli bir psikoterapist mi?

Kadın – Zaten bu mesleği seçen insanların genelde biraz çatlak oldukları söylenir.

Adam – Deli birinin terapisti de deli... Üstelik ölü bir terapist. Haklısınız, işler benim için çok daha netleşti.

Kadın – Evet... Eskiden deli değilsek bile, şimdi kesinlikle olmaya başladık.

Telefon çalar. Adam açar.

Adam – Ah, anne... Evet, evet, her şey yolunda. Hayır, hâlâ sakın... Şimdilik yeni bir giriş olmadı. Daha doğrusu, çıkış da olmadı... Henüz. Ne? Sesimin tuhaf mı olduğunu düşünüyorsun? Yok yok, eminim, burada garip bir şey yok. Ah, evet, az önce konuştuğun genç kadın... Evet, Cristina... Tabii ki adıyla hitap ediyorum, başka nasıl çağırabilirim ki? Hayır, anne... Sadece bir meslektaş. Evet, çok nazik, kesinlikle, ama... Neyse, seni sonra ararım, tamam mı? Evet, iyi eğlenceler.

Telefonu kapatır.

Kadın – Hiçbir şey söylemediniz mi?

Adam – Ona ne diyebilirdim ki? Yılbaşı gecesini hoş bir kadınla baş başa geçiriyorum... ama bu kadının belki de bir zombi olduğundan şüpheleniyorum.

Kadın – Hoş bir kadın mı?

Adam – Anneme bir barda tanıştığım bir kızını tanıtmaya bile cesaret edemezdim, morgdaki bir çekmecede bulduğum birini hiç tanıtamazdım. Ama şunu söyleyebilirim, sizden çok iyi bir izlenim aldı. Ama fazla umutlanmayın. Bana torun vermem için bir zombiyi bile kabul edebilir.

Kadın – Demek ki inatçı bir bekârsınız.

Adam – Anneme göre, hatta yakında bir bekar yaşlı adam olacağım.

Kadın – Neden evlenmediniz?

Adam – Bilmiyorum. Sanırım doğru kişiyi bulamadım. Ta ki bugüne kadar...

Kadın – Bugüne kadar mı?

Bir anlık bir duraksama. İkisi de birbirine açıkça çekim duyar.

Adam – Bu hiç mantıklı değil...

Kadın – Evet, anneniz ne derdi acaba...

Adam – Sizi ailemle birlikte yeni yılı kutlamaya davet ederdim, ama nöbetteyim.

Bir süre sessizlik.

Kadın – Peki ya o kadının eşyaları?

Adam – Eşyaları mı?

Kadın – Buraya gelen müşterilerinizin üzerinde kıyafetleri oluyor, değil mi? Ve siz onları çıkarıyorsunuz.

Adam – Evet, tabii ki...

Kadın – Benim kıyafetlerimi de siz çıkardınız mı?

Adam – Ben... Bilmiyorum... Ama bunu hatırlardım, sanırım...

Kadın – Ama o kadının eşyaları bir yerde duruyor olmalı, değil mi? Yani, o kadının eşyaları.

Adam – Evet.

Kadın – Eğer kişisel eşyalarımı görürsem, hafızamı geri kazanmama yardımcı olabilir. En azından, yeniden giyinebilirim.

Adam – Tabii ki...

Kadın – O halde?

Adam – Ne yapabileceğime bakayım...

Adam dışarı çıkar. Kadın, yalnız kaldığında tekrar aynayı alır ve kendisine bakar.

Kadın – Düne kadar ölmüş biri için yine de o kadar da kötü görünmüyorum...

Kadın, saçlarını düzeltir. Adam, birkaç kıyafet ve bir çanta ile geri döner.

Adam – İşte Cristina Wagner'in eşyaları.

Kadın – Teşekkür ederim. (*Biraz mahcup*) Giyinmemde sakınca yoksa...

Adam – Tabii ki...

Becerikli bir hareketle, üzerine örtülü olan çarşafı çıkarır ve önünde tutar.

Kadın – Çarşafı tutar mısınız ve gözlerinizi kapatır mısınız?

Adam – Aynı zamanda gözlerimi kapatırsam, çarşafın bir anlamı kalmaz...

Kadın – Doğru, ama ya biri içeri girerse...

Adam – Haklısınız.

Kadın – Hem bilmiyorum neden, sanki birileri bizi izliyor gibi hissediyorum. Siz hissetmiyor musunuz?

Adam – Evet... Sanırım yine hasta hayal gücümüzün bir oyunu.

Adam, çarşafı alır ve gergin şekilde tutar. Kadın, onun getirdiği kıyafetleri giyinir.

Kadın – Gözlerinizi açabilirsiniz.

Kadın, çarşafa sarılı halinden daha etkileyici görünmektedir ve Adam açıkça büyülenir.

Adam – Ah, evet... Böylece bir hayalete hiç benzemiyorsunuz.

Kadın – Her halükarda, bu kıyafetler üzerime tam oturuyor. Demek ki benim olmalılar...

Adam – Evet...

Kadın, birkaç adım atar.

Kadın – Ayrıca bir çanta da vardı.

Adam, çantayı ona uzatır.

Adam – İşte burada...

Kadın, çantayı açar ve içindekilere bakar. İçinden bir cep telefonu çıkarır.

Kadın – Hatta bir telefon bile varmış... Burada sürekli çalıyor olmalı.

Adam – Genelde onları uçak moduna alırız.

Telefon çalmaya başlar.

Kadın – Görünüşe göre, bu alınmamış... (*Refleks olarak telefonu açar.*) Cristina Wagner, buyurun...

Adam – Telefonu kapatmanızı öneririm.

Kadın, konuşmayı sonlandırır ve telefonu masaya bırakır.

Kadın – Haklısınız, sanırım şimdilik böyle olması daha iyi.

Adam – Muhtemelen size iyi yıllar dilemek isteyen biriydi.

Kadın – Henüz ölüm ilanını almadı herhalde.

Adam – Sonuçta, dün ölmüştünüz.

Kadın, çantaya tekrar bakar ve bir ruj çıkarır. Biraz ruj sürer.

Kadın – Bu renk bana yakıştı mı?

Adam – Çok güzel... Size daha...

Kadın – Daha canlı mı?

Adam – Daha kadınsı bir hava veriyor.

Kadın – *Bir kadın öldüğünde kadınsılığını korur mu?*

Adam – İşte bu, Brigitte Fontaine'in bir şarkısında var. Brigitte Fontaine'i tanır mısınız?

Kadın – Görünüşe göre şarkılarını biliyorum. Ama daha çok, bu repliği daha önce bir yerlerde duyduğumu hissediyorum.

Adam – Hangi replik?

Kadın – Az önce söylediğiniz: Bu, Brigitte Fontaine'in bir şarkısında var.

Adam – Ah, evet...?

Kadın – Hatırlıyorum! Bu, aynı yazarın başka bir oyununda geçiyor.

Adam – Başka bir oyun mu?

Kadın – Görünüşe göre, kendini tekrar etmeye meyilli bir yazar.

Adam – Ama repliklerden bahsettiğinizde, demek istiyorsunuz ki... İkimiz de şu an bir tiyatro oyununda mı oynuyoruz?

Kadın – Bu da güçlü bir ihtimal, değil mi?

Adam – Her halükârda, birçok şeyi açıklar.

Kadın – Tiyatroda, ölülerin hayata dönmesi çok daha yaygındır, değil mi?

Bir süre sessizlik.

Adam – İlginç, sizi Brigitte Fontaine hayranı olarak hayal edemezdim.

Kadın – Neden, bir hindi gibi mi görünüyorsunuz?

Adam – Hiç de değil... Demek istediğim... Bunun için biraz fazla genç görünüyorsunuz, o kadar.

Kadın – Bana kaç yaş verirdiniz?

Adam – Ölüm belgenizdeki doğum tarihinizi gördüm. Ama size en az on yaş daha az verirdim.

Kadın – Bu çok nazikçe bir iltifat.

Adam – Her halükârda, çok güzelsiniz... bir ölü için.

Kadın, biraz rahatsız olmuş gibi görünür.

Kadın – Siz de hiç fena değilsiniz... bir cenaze görevlisi için.

Adam – Mecazı devam ettirmeme izin verseniz, sizi yemek isteyeceğimi söyleyebilirim.

Kadın – Ama bu bizi tehlikeli bir yola sürükleyebilir, değil mi?

Bir anlık duraksama. Birbirlerine giderek daha fazla çekim hissederler. Uzakta kutlama sesleri duyulur: havai fişekler, kornalar, çığlıklar...

Adam – İşte, neredeyse saat tam on iki oldu.

Kadın – O halde, mutlu yıllar!

Adam – Size de mutlu yıllar.

Kadın – Kendimize ne dileyebiliriz?

Adam – Bilmiyorum...

Kadın – Her zaman öpüşebiliriz, değil mi?

Adam – Hadi bakalım...

Önce yanağa bir öpücük vermek için yaklaşırlar, ama sonunda tutkulu bir şekilde öpüşürler. Sarılmaları sona erdiğinde, ikisi de utangaç bir şekilde geri çekilir.

Kadın – Gerçekten çok üzgünüm, affedersiniz.

Adam – Hayır, sorun bende. Ne yaptığımı bilmiyorum.

Kadın – Eros ve Thanatos... Aşk ve ölüm... Bilirsiniz, zıt kutuplar birbirini çeker...

Adam – Bu konuda epey bilgi sahibisiniz gibi görünüyor. Kesinlikle bir psikanalistsiniz.

Kadın – Eğer sizin psikanalistinizsem, bana aşık olmanız şaşırtıcı değil.

Adam – Gerçekten mi?

Kadın – İnsan her zaman psikanalistine aşık olur. Buna “aktarım” denir.

Bir süre sessizlik.

Adam – Bütün bunların nasıl sona ereceğini merak ediyorum.

Kadın – İyi... Eğer bir komediye. Ama bir trajediye...

Adam – Siz geldiğiniz yere geri döneceksiniz ve ben burada yalnız kalacağım. Tüm bunlar yılbaşı buharı gibi dağılacak, sanki bir rüyadan ibaretmiş gibi.

Kadın – Evet, belki de bu sadece yılbaşının geçişinden kaynaklanan anlık bir hatadır.

Adam – Ve bu kucaklaşmadan sonra bir anda yok olacaksınız. Az önce dediğiniz gibi, gece yarısının on ikinci çanından sonra.

Gece yarısının on iki çanı çalar. İki de durgun bir şekilde bekler.

Kadın – Gece yarısı geçti ve hâlâ buradayım.

Adam – Ve hâlâ hayattasınız.

Kadın – Korkuyorum.

Adam – Ben de.

Kadın – Artık gerçekten ölmekten korkuyorum. Çünkü sizi kaybetmekten korkuyorum.

Adam – Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemem.

Kadın – Eğer bu bir delilikse, deli kalmayı tercih ederim.

Adam – Bu tamamen mantıksız. Size aşık olamam. Ölü olmasanız bile evlisiniz. Bu daha da kötü.

Kadın – Öte yandan, eşim zaten dul. Bu işleri çok daha kolaylaştırır.

Adam – Gerçekten mi?

Kadın – Peki şimdi ne yapıyoruz?

Adam – Annem yılbaşı için bir yemek sepeti hazırlamıştı.

Kadın – Çok aç değilim.

Adam – Ben de... Ama yine de şampanya içebiliriz.

Bir şişe şampanya çıkarır, açar ve iki kadeh doldurur. Birini Kadın'a uzatır.

Kadın – Teşekkür ederim.

Adam – Hayata...

Kadın – Aşka...

Kadeh tokuştururlar ve içerler. Cristina Wagner'in cep telefonu yeniden çalar. İkisi de çaresizce birbirlerine bakar. Telefon çalmayı durdurur.

Adam – Sonsuza kadar hiçbir şey olmamış gibi davranamayız...

Kadın – Şimdi sizi bulmuşken, sizi kaybetmek istemiyorum...

Adam – Bir gün birlikteliğimizi resmileştireceksek, önce dirilişinizi resmileştirmemiz gerek.

Telefon tekrar çalar. Kadın ekrana bakar.

Kadın – O arıyor!

Adam – Richard Wagner...

Kadın – Dul olmadığını öğrendiğinde ne yapacak dersiniz?

Adam – Ve henüz yeni dirilmişken, morgda çalışan biriyle onu aldattığınızı öğrenince...

Kadın – Ama beni ölü sanıyorsa, neden arıyor ki?

Adam – Sesinizi telesekreterde duymak için mi acaba...?

Kadın – Onu bu kadar duygusal biri olarak hayal edemiyorum.

Adam – Hayal mi ediyorsunuz, yoksa hatırlıyor musunuz?

Kadın – Evet, hafızam yavaş yavaş geri geliyor. Şimdilik sadece dağınık parçalar... Bir yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyor gibiyim.

Adam – Peki ya ilk arayan oyduysa? Belki yanlışlıkla... Sesinizi duydu ve artık ölmediğinizi biliyor...

Bir süre duraksama. Kadın tamamen düşüncelerine dalmış görünür.

Kadın – Şimdi hatırlıyorum... (*Donuk bir şekilde*) Evet, beni zehirleyen oydu...

Adam – Ama... neden?

Kadın – Son anlarım gözümün önünden geçiyor. Çok sert bir tartışma... Yıllardır, farkında olmadan, kocamın Fransa'da bir darbe hazırlamaya çalışan bir neo-Nazi grubunun lideri olduğunu öğreniyorum...

Adam – Bir darbe mi... Vay canına... Richard Wagner... Evet, bu bana biraz tanıdık geliyor.

Kadın – Ailemden büyük bir servet miras aldım. Sanırım beni esas bu yüzden evlendi. Ve bu parayla gizlice bu küçük Nazi grubunu finanse ediyor. Ona boşanacağımı ve artık tek kuruş bile vermeyeceğimi söyledim...

Adam – Tabii ki bunu duymak istemedi. Ve servetinize konmak için sizi öldürdü...

Kadın – Evet... Bana silah zoruyla bu ilaçları içirdi, cinayeti intihar süsü vermek için.

Adam – O zaman silahlı ve burada olduğunuzu biliyor. Muhtemelen başladığı işi bitirmek için buraya geliyor.

Kadın – Hiçbir şeyden korkmuyor! Resmi olarak zaten ölü sayılıyorum!

Adam – Merak etmeyin, ben buradayım.

Kadın – Ne yapacaksınız? Eğer buraya silahla gelirse... ve belki de Wagner Grubu'ndan neo-Nazi arkadaşlarıyla birlikte...

Adam – Öncelikle, hastane girişindeki nöbetçi polisi uyaracağım... Bu durumu açıklamak kolay olmayacak, ama deneyeceğim... (*Kadının dudaklarına bir öpücük kondurur.*) Buradan kıpırdamayın, tamam mı? Hemen döneceğim...

Adam dışarı çıkar. Kadın bir süre yalnız kalır, düşünceli bir şekilde. Yine gök gürültüsü duyulur. Işıklar titrer, şimşekler çakar. Kadın bilgisayarda hızla bir şeyler yazar. Işıklar tamamen kararır. Kadın karanlıkta çıkar. Melodramatik bir müzik çalar. Adam geri döner, odanın karanlık olduğunu fark eder.

Adam – Cristina? Sigortalar yine mi attı...

Adam kısa süreliğine kulise çıkar, elektrikleri geri getirir. Işıklar tekrar gelir. Odaya geri döner, ama kadını göremez.

Adam – Cristina?

Adam şaşkın görünür. Bilgisayar ekranındaki yazıyı fark eder. Yazıyı okur.

Adam (*okur*) – Yukarıda sizi bekliyorum... (*Kendi kendine*) Yukarıda mı?

Adam tekrar dışarı çıkar. Wagner müziği çalar. Gök gürültüsü ve şimşekler duyulur. Adam geri döner, tamamen sarsılmış görünür. Bir çizgi kokain çeker ve kendini toparlamaya çalışarak oturur. Telefon çalar. Adam ahizeyi kaldırır.

Adam – Alo? Polis mi? Ah, evet... Evet, evet, az önce meslektaşınızı ben uyarıştım ama... belki de biraz acele etmişimdir... Gerçekten çok üzgünüm, numara 99'u 66 ile karıştırmışım. Etiket kaymış, anlıyor musunuz? 66'yı ters çevirince 99 oluyor. Ve bu gece 66 numaralı çekmece dolu olmamalıydı, yani tüm pansiyonerlerim burada... Gerisi... sanırım benim hayal gücümün bir ürünü. Hayır, sizi temin ederim, halüsinasyona neden olan maddeler kullanmadım. Hayır, gerçekten rahatsız etmeye gerek yok. Tamam, teşekkürler. Evet, size de mutlu yıllar...

Adam çöker ve yorgun bir şekilde oturur.

Adam – Şu kokaini bırakmam gerek... Halüsinasyon görmeye başladım...

Adam, şampanya şişesini bitirir.

Adam – Ah, bu yıl içinde evleniyorum demek ki... *(Tamamen kendinden geçmiş)* Neyse, biraz sakinleşmem gerek, yoksa bu hızla yılı bitiremeyeceğim... Bir hayalet... Bu saçmalıkları nereden çıkarıyorum? Kesin kötü bir kafadayım... Biraz kestirsem iyi olur, sonra her şey düzeler...

Başı masaya düşer, gözlerini kapatır ve uyuklar.

Karanlık.

Karanlıkta, Adam, tabelayı çevirir: "Adli Tıp Enstitüsü - Danışma" yazan tabelanın yerine geçici olarak başka bir şey yazılır. Sonra uyuklama pozisyonuna geri döner.

Işıklar açılır.

Tabelada artık "Cennet - Bekleme Salonu" yazmaktadır.

Bir süre sonra, Kadın, bu kez beyaz bir önlük giymiş şekilde sahne kenarında belirir.

Kadın – Beyefendi? *(Adam tepki vermeyince bir adım öne çıkar ve daha yüksek sesle tekrar eder.)* Beyefendi!

Adam, derin uykusundan çıkar ve şaşkın bir şekilde ona bakar.)

Adam – Evet?

Kadın, sıcak bir gülümsemeye konuşur.

Kadın – Sizin numaranız kaç?

Adam, elindeki kartona bakar ve okur.

Adam – 99... *(Kadın, şaşırmış gibi görünür. Adam, kartonu ters çevirir.)* Ah, hayır, pardon... 66.

Kadın – O zaman sıra sizde...

Adam, tereddütlü adımlarla ayağa kalkar ve Kadın ile birlikte sahneden çıkar.

Karanlık.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3 yıla
kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>